

Psychedelica van de dijk

De Friese band Seewolf liet een 24-sporen-tape-machine uit Amerika komen en maakte daarmee op de Oudebildtdijk, strikt analoog, een prachtig vol uitgesponnen liedjes.

JACOB HAAGSMA

Het ding is zo groot als een flinke koelkast. Erop: twee grote spoelen met geluidsband, 2 inch ofwel 5 centimeter breed. Kost 300 euro voor een spoel van 40 minuten, maar dan heb je ook wat – 24 sporen, zo veel kan deze oude Ampex aan. „Warm, diep en rond”, zegt Dolf Kuiken. „Door de schakelingen, door het magneetveld. Dat vormt het geluid. Digitaal opnemen is puur objectief misschien beter. Maar op deze manier komt er een soort crème over het geluid. En dat is prettig voor de oren.”

Kuiken, zanger-gitarist van Seewolf en bewoner van dit in verregaande staat van verbouwing zijnde huis op de Oudebildtdijk, tikte het ding op de kop op veilingssite eBay. Tegenwoordig zou zo'n oude, analoge bak zo 10.000 euro moeten opbrengen, want de vraag naar warm, diep en rond neemt toe. Hij was spekkoper voor 1000 euro plus 500 euro verzendkosten en 200 euro invoerrechten. „Hij komt uit een faillissementspartij. Zag er niet uit, zat onder het stof.”

Toen hij er enthousiast aan ging sleutelen, bittere noodzaak gezien de staat van het ding, kwam hij aan de achterkant een plaatje tegen met de naam Wally Heider. En toen werd hij nog enthousiaster. Want de studio van Wally Heider in San Francisco, daar zijn zo tussen 1969 en 1980 heel wat platen aan de band toevertrouwd. Van Morrison, Creedence Clearwater Revival, Grateful Dead, Jefferson Airplane, *Déjà Vu* van Crosby, Stills, Nash & Young. Niet via deze machine: die is van 1976, vogelde Kuiken al uit. Maar het kan heel goed dat nadien Santana, Herbie Hancock, Jefferson Starship, Captain Beefheart en Labelle hun muziek wel via de kanalen van deze zelfde machine hebben vastgelegd. „Ik ga dat nog eens goed uitzoeken.”

Seewolf gaat dus voor warm, diep en rond. Analoog, natuurlijke galm. Kuiken en bassist Bram Welbedacht laten een constructie zien die je ook zou kunnen gebruiken als loogerbed. Een plaatgalm is het, of galmplaat, 1,5 bij 2 meter, waardoor je het geluidssignaal kunt sturen, en dan krijg je een compleet natuurlijke galm, bij te regelen door die plaat te spannen, te spelen met microfoon-

Seewolf: Joop Visser, Dolf Kuiken, Willem Bijma (achter), Bram Welbedacht. FOTO TOM VAN HUISSTEDEN

opstellingen of met een tweede plaat die je dichterbij of verderaf kunt zetten. „Vroeger had elke stu-

De tapemachine, 43 jaar oud, uit San Francisco. FOTO XANNE WIJKAMP

dio er een, met elk hun eigen geluid.” Kost zo maar 5000, 6000 dollar. „Dus hebben we deze zelf gebouwd.”

En dan moesten ze zich die tape-machine eigen maken. „Je moet weten hoe zo'n ding werkt, en hoe je foutmeldingen oplost.” Kuiken heeft er nu nieuwe printplaten voor, die zich per laptop laten instellen – nieuwe en oude technologie gecombineerd. „Toen we die platen nog niet hadden, was dat wel een crime.”

Al met al is het niet zo raar dat Seewolf zo lang deed over de ep *Moonwater*, die vanavond wordt gepresenteerd. Ga maar na: opnemen deed de groep op de vaste vrijdagavond. „Maar”, zegt Welbedacht, „als die machine het een avond niet deed, was je weer een week verder.”

Nu word je misschien vanzelf zo geduldig als je daar toch al zit, op die Oudebildtdijk. Vlakke voor, vlakke achter – 's avonds beschenen door de vuurtoren van Ameland. Hier worden de liedjes ook geschreven, door Kuiken en gitarist annex toet-

senman Willem Bijma. Soms gingen ze doodleuk op het dak zitten, gitaar op schoot. Daar krijg je vanzelf zulke weidse nummers van, gedragen door ruimtelijke gitaarpartijen, helder als een wolkenloze zomernacht op die dijk.

Zo werd het een langdurig proces, met vallen en opstaan. Maar de band hield de boel wel in de hand, en zo kregen ze precies het geluid dat hen voor ogen stond. Warm, diep en rond, dus. „Met Melanocaster hebben we wel in Amsterdam opgenomen”, zegt Kuiken, „mochten we niet eens bij het mixen zijn. Daar is de sound dan ook *neffens*. Hier doen we het zelf, alles uitproberen tot het precies goed is.”

Melanocaster was de matig succesvolle band waarin Kuiken en Bijma ooit speelden. Vroeger drummer Ids van der Heide is nu Kuikens partner in de studio, medeproducer „en vijfde bandlid” volgens Welbedacht – de huidige drummer is Joop Visser. Seewolf is het vervolg, „de serieuzere kant die we met Melanocas-

Warm, diep en rond, analoog, natuurlijke galm

ter eigenlijk op wilden, hebben we nu te pakken.”

Een eventuele plaat, die moest gewoon analoog worden opgenomen, dat stond al vast ver voor Kuiken zijn recorder opsnoerde. „Ik hou gewoon van dat geluid”, zegt Kuiken – de seventies-purist van de band, zegt Welbedacht, die ook nog wijst op „het huwelijk tussen drum en bas”, zijn eigen instrument. Kuiken: „Ik hoor het echt terug in onze muziek. De diepte van die *floor toms*. Heel anders dan digitaal, onze drummer Joop wil niet meer anders. Deze manier van werken lijmt alles bij elkaar, ook harmonisch. Dat lukt je digitaal niet.”

Het vraagt wel meer van de muzi-

kanten zelf en hun samenspel, maar dat is juist het mooie. „Je kan het niet steeds weer opnieuw doen”, zegt Welbedacht, „het vergt samenspel en chemie. Dat is heel erg vet.” Kuiken: „Ik geloof ook dat je dan meer op scherp staat. Het is een andere *mindset*. Ik zocht ook naar de chemie van die oude platen. Hoe kon het dat bands als Doors en Creedence met zo weinig instrumenten zo vol, zo af klonken? Volgens mij is die muziek mee daardoor zo tijdloos.”

Net als veel bands van vroeger houdt Seewolf van lekker lang uitgesponnen nummers – psychedelica van de dijk. Welbedacht: „Dat heeft veel te maken met Willem. Hij vertelt verhaaltjes met zijn gitaar. Een nummer is klaar als hij uitgesproken is.” Kuiken: „Zo lang het maar niet saai wordt.” En juist wel warm, diep en rond.

Seewolf presenteert de ep *Moonwater* vanavond in het gebouw van Tryater, Leeuwarden (Podium Asteriks).